

ШАРЛОТТА

ЕССЕКС, АНГЛІЯ. ДОРОГА ДО ЛОНДОНА.

8 ВЕРЕСНЯ 1761 РОКУ

Як і в усіх представників німецької знаті, в розпорядженні принцеси Зофії Шарлотти Мекленбург-Штреліцької не бракувало імен. Зофією її названо на честь бабусі по матері Зофії Альбертини Ербах-Ербаської, графині від народження й герцогині за шлюбом. Ім'я Шарлотта вона отримала на честь батька Карла Людвіга Фрідріха Мекленбург-Штреліцького, який був підстаршим сином у родині й помер раніше, ніж устиг би посісти місце голови сім'ї. Далі через дефіс ішли численні й різноманітні землі та маєтки, які становили її спадок. Звісно, серед них були Мекленбург-Штреліц та Ербах-Ербах, але поза тим і Заксен-Гільдбурггаузен, Шварцбург-Зондерсгаузен, а якщо бажаєте копнути глибше, то навіть Вальдек-Айзенберг.

Вона любила всі свої імена й кожним пишалась, але найбільше їй було до душі ім'я Лотті.

Лотті. Найпростіше з усього набору, однак любила вона його не через це. Зрештою, їй зрідка припадало до смаку щось просте. Їй подобалося носити перуки з високими зачісками й розкішні сукні, а ще вона

була цілком певна, що ніхто з рідні не захоплюється тонкощами музики чи живопису так щиро, як вона.

Вона була не з простих створінь.

Не з простих.

Але їй подобалося, коли її називали Лотті. Подоба-лося, бо це ім'я заледве хтось узагалі використовував. Треба було *знати* її, щоб кликати Лотті.

Треба було знати, наприклад, що її улюблений вес-няний десерт — малиново-абрикосовий торт, а зимо-вий — яблучний струдель, утім насправді їй була до смаку садовина, а якщо говорити про солодке, то її беззаперечною любов'ю були будь-які фруктові солодоші.

Також ті, хто кликав її Лотті, знали, що в юності вона обожнювала купатися в озері біля дому (коли погода випадала досить тепла, що ставалося нечасто). Крім того, вони знали, що Шарлотта три тижні не озивалася до матері, коли та заборонила їй такі ку-пання (мати стверджувала, що Шарлотта вже занад-то доросла для таких вільностей). Мир було віднов-лено, лише коли донька написала напрочуд детальний правовий документ, який визначав права та відпові-дальність усіх залучених сторін. Матір ті аргументи переконали не одразу, проте втрутився старший брат Адольф. Він сказав, що Шарлотта вчинила дуже роз-судливо. Вона виявила логіку та гнучкий розум, а за таке неодмінно варто винагороджувати.

Це Адольф винайшов пестливу форму імені — Лот-ті. Насправді саме тому воно й було в неї улюбленим. Бо пристало до неї завдякилюбому братові.

Даруйте, *колись*любому братові.

— Ти скидаєшся на статую, — промовив Адольф, усміхаючись так, ніби останні три тижні вона без упи-ну не благала його не видавати її за незнайомця.

Шарлотті кортіло проігнорувати брата. Нічого не кортіло так сильно, як більше ніколи не проронити ані слова до нього аж до кінця їхнього життя, але навіть вона сама усвідомлювала, що така впертість марна. До того ж вони сиділи в кареті, яка їхала пів-денно-східною частиною Англії, а попереду пролягав ще довгий шлях, рівно як і той, що лишився позаду.

Шарлотта страждала від нудьги та люті, а це ніко-ли не буває гарним поєднанням.

— Статуйі — це витвір мистецтва, — крижаним го-лосом зронила вона. — А мистецтво прекрасне.

Від цього її братець усміхнувся, хай йому грець.

— Мистецтво буває прекрасним, якщо його спо-глядати, — дещо глузливо відказав він. — А от якщо споглядати тебе, стає смішно.

— Певно, на це є якась причина? — відтяла Шар-лотта.

Він знизав плечима.

— За шість годин ти не поворухнулась ані на дюйм.

Он як. *Он як!* Не варто було йому потикатись у цю тему. Шарлотта підвела до нього погляд темних очей із такою ворожістю, що це мало б його нажахати.

— На мені ліонський шовк. Інкрустований індій-ськими сапфірами. Із шаром двохсотрічного мережива.

— І ти маєш прекрасний вигляд, — виснував брат. Потягнувся поплескати сестру по коліну, але, уздрів-ши вираз її обличчя, квапливо відсмикнув руку.

Убивчий вираз обличчя.

— Найімовірніше, якщо я забагато рухатимусь, сапфіри пошматують мереживо, — прогарчала Шарлотта. Буквально прогарчала. — Ти хочеш, щоб я пошматувала мереживо? *Хочеш?*

Вона не чекала його відповіді. Обое знали, що на це він не відповідатиме.

— Якщо цього не досить, — вела далі вона, — сукня сидить на корсеті з китового вуса.

— Китового вуса?

— Так. Китового вуса, братику. З кита. *Кит помер, щоб я мала отакий вигляд.*

У відповідь на це Адольф геть розреготався:

— Лотті...

— Ні, — застерегла його Шарлотта. — Не смій називати мене Лотті, мовби тобі не байдуже.

— Ну ж бо, *Liebchen*¹, ти ж сама знаєш, мені не байдуже.

— Невже? Бо я щось такого не відчуваю. Навпаки, маю відчуття, ніби мене скрутили, як породисту свинку, й поклали на жертвник.

— Шарлотто...

Вона вишкірилася.

— Може, ще яблуком мені рота заткнеш?

— Шарлотто, *годі*. Тебе обрав король. Це велика честь.

— Ось, — виплюнула Шарлотта. — Ось через це я і серджуся. Брехня. Ти не припиняєш брехати.

Вона такого терпіти не могла — оцієї нескінченної брехні. Це не честь. Вона не була певна, що це, але достеменно не честь.

Король Великої Британії та Ірландії Георг III виник нізвідки (точніше, виникли його люди; *сам* він не ушанував майбутніх родичів своєю присутністю) і з якогось дива вирішив, що вона, Зофія Шарлотта Мекленбург-Штреліцька, має бути його новою королевою.

Мекленбург-Штреліц. Вони доїхали аж до *Мекленбург-Штреліца*. Шарлотта любила свій дім, рідні сумирні озера та зелені луки, проте добре знала, що Мекленбург-Штреліц вважали одним із найменш цінних районів у цілій Священній Римській імперії.

Це не кажучи вже про відстань. Королівським радникам, певне, довелося пропливти повз десятки герцогств і князівств, — з десятками герцогинь і княжен, — щоб дістатися до Мекленбург-Штреліца.

— Я тобі не брешу, Шарлотто, — відказав Адольф. — Це факт. Тебе обрали.

Якби Шарлотта могла поворухнутись у своєму корсеті з китового вуса, то повернулася б, щоб поглянути просто на брата. Але вона не могла, тому довелося скосити очі.

— А чи важко стати обраною? — Вона обурено розвивала свою думку. — Що їм потрібно? Та нічого особливого. Жінка, яка здатна народити купу дітлахів. Жінка, яка вміє читати. Жінка з усіма суспільними привілеями. Жінка королівської крові. Оце й усе, чого вони потребують.

— Але це не ніщо, *Liebchen*.

— Це *не* велика честь. І ти міг запропонувати їм обрати якусь іншу жінку. Якусь достатньо дурну, щоб прагнути цього.

— Вони не хотіли дурної жінки. Вони захотіли тебе.

¹ Люба (нім.). — Тут і далі прим. пер.

Господи, ну не може ж брат бути таким ідіотом!

— Адольфе, подумай, — наполягала вона. — Чому я? Він міг здобути кого завгодно. Кого завгодно. Але вони подолали шлях через континент, щоб приїхати по мене. На це має бути якась причина.

— Бо ти особлива.

— Особлива? — Вона аж рота роззявила від його наївності. Ні, не те. Він не наївний, а просто намагається заспокоїти її, ніби вона якась дитина з розумом, як у теляти: занадто сліпа чи то пак дурна, щоб розпізнати сіть зради, якою її огортають. — Я для них чужинка, — не вгавала вона. — А вони чужинці для нас. Навряд чи ти вважаєш мене аж такою недалекою. Є певна причина, чому їм потрібна я, чужинка. І то не з доброго дива. Я знаю, що не з доброго дива, бо ти мені в очі не дивишся, відколи розповів.

Адольф якось мить мовчав. Та коли заговорив, його слова не дали полегшення.

— Це на краще, Лотті. Ти будеш щаслива.

Вона витріщилася на нього, на людину, яка нібито знала її ліпше за будь-кого. Він її брат, дев'ять років як голова родини, відколи помер їхній батько. Він заприсягнувся захищати її. Казав їй, що вона прекрасна й цінна, а вона йому вірила.

Мала бути обачнішою. Адольф — чоловік і, як усі чоловіки, розглядав жінок немов пішаків, яких можна пересувати по всій Європі, навіть не замислюючись про їхнє щастя.

— Ти нічого не знаєш, — низьким голосом проказала вона.

Він не відповів.

— Ти заявляєш, що я буду щасливою, буцімто можеш це звідкілясь знати. Буцімто твоїх слів досить для мого щастя. Ти бодай раз спитав у мене, чого я хочу? Ні, не спитав.

Адольф роздратовано засопів. Вона випробовувала його терпіння, це було очевидно. Але Шарлотті було байдуже, а лють додавала їй снаги.

— Розверни карету, — скомандувала вона. — Я цього не робитиму.

Адольфове обличчя посуворішало.

— Я підписав шлюбний контракт. Ти це зробиш.

— Ні.

— Так.

— Брате, — з неприємно солодкою усмішкою промовила вона, — розверни карету, або я почну метатися з боку в бік. Хочеш знати, що тоді буде?

— Я переконаний, ти мені це зараз розкажеш.

— Цей мій корсет виготовлено з найтоншого й найдорожчого китового вуса, і він дуже тонесенький. А ще дуже, дуже гострий. А я, звісна річ, найзапекліша модниця, тому корсет затягнуто вкрай туго. — На підтвердження своїх слів Шарлотта стукнула пальцем по тулубу, проте це нічого не дало.

Вона вже не відчувала грудної клітки, тож із таким самим успіхом могла й об стіну постукати.

— Ослабити його? — запропонував Адольф.

— Ні, ми його не ослаблятимемо, — прошипіла вона. — Я мушу мати товарний вигляд, а це означає, що не можна чіпати чортового вбрання. Тож, якщо я видаюся тобі кумедною статуєю, причина в тому, що я не можу поворухнутися. Ні, не так: я не наслідуюся